

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/13/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016201636
Dátum vydania rozhodnutia: 16.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1016201636.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: D. C. A. D., U. X. W.K. XXXX, trvale bytom D. XXXX/XX, XXX XX Š., právne zastúpeného JUDr. Ľubomírom Šablicom, advokátom so sídlom kancelárie Záhradnícka 27, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova ul. č. 2, 812 72 Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-35/2016/OPK z 28. júna 2016, konajúc a rozhodujúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/190/2016-94 z 18. januára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/190/2016-94 z 18. januára 2018 z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 6S/190/2016-94 z 18. januára 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-35/2016/OPK z 28. júna 2016, ktorým žalovaný podľa § 243 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) odvolanie žalobcu proti služobnému hodnoteniu č. KRPZ-BA-VO-217-005/2016 zo 17. marca 2016 podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. zamietol a napadnuté hodnotenie potvrdil.

2. Správny súd skúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, a teda posudzoval, či pri vydávaní služobného hodnotenia, ktorým bol žalobca označený za nespôsobilého

vykonávať zastávanú funkciu a spôsobilý vykonávať inú, menej zodpovednú funkciu, správne orgány dodržali zákonný postup a či vydané služobné hodnotenie spĺňa všetky zákonné kritériá.

3. V odôvodnení rozsudku správny súd uviedol, že funkciu riaditeľa Okresného riaditeľstva policajného zboru (ďalej len „OR PZ“) v Bratislave III, ktorú žalobca v hodnotenom období vykonával, dominujú riadiace, organizačné a kontrolné úlohy, pričom ich zvládnutie závisí najmä od osobnostných dispozícií, ako je tvorivosť, vynachádzavosť, iniciatívnosť, pohotovosť, vytrvalosť, dôslednosť a aj schopnosť riešiť problémy, a to spôsobmi, pri ktorých si zachová autoritu u podriadených a nadriadených a dosiahne ciele, ktoré aj sám vytyčuje pre seba a riadený útvar. Správny súd poukázal na to, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, ako aj zo služobného hodnotenia je zrejmé, z akých podkladov bol vyvodený záver o nespôsobilosti žalobcu pre jeho ďalšie pôsobenie vo funkcii riaditeľa OR PZ v Bratislave III (konkrétne: testovacia prevádzka hodnotenia príslušníkov PZ nariadením ministra vnútra SR č. 118/2013 za obdobie rokov 2013 až 2015 pod č. KRPZ-BA-VO-587-002/2013, č. KRPZ-BA-VO-81-0082/2014, č. KRPZ-BA-VO-424-004/2014, č. KRPZ-BA-VO-118-007/2015, č. KRPZ-BA-VO-159-007/2016, zápisy týždenných operatívnych porád v zošite vnútorného odboru KR PZ v Bratislave č. 19/2014 a č. 24/2015, registratúrny záznam č. KRPZ-BA-VO-160/2015 z 18. februára 2015 a registratúrny záznam č. ORPZ-BAIII-VO-182/2015 z 25. februára 2015). Uvedené materiály vypovedajú o pracovných výsledkoch žalobcu, ktoré žalovaný v rámci plnenia zákonom stanovených úloh považoval za kľúčové, ako i signály priameho nadriadeného žalobcu o nespokojnosti s jeho riadiacou prácou, o nedostatočnom kreovaní úloh a využívaní jeho kompetencií voči podriadeným, preto nemožno ani konštatovať, že služobné hodnotenie, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, by bolo prekvapivé. Správny súd v pokračovaní úvahy uviedol, že služobné hodnotenie je zhrnutím sledovaných efektov, ktoré pri výkone služby v konkrétnom zaradení policajta vykazoval, avšak jeho záver nie je výsledkom mechanického sčítania „plusov a mínusov“, keď určujúcim môže byť hoci aj len jeden nedostatok, ak v ňom ide o ukazovateľ, bez ktorého nemožno predpokladať, že príslušník na požadovanej úrovni môže vykonávať doterajšiu funkciu, v kontexte čoho správny súd poukázal rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SŽ/147/2002. Podľa názoru správneho súdu musí byť nedostatok nielen označený, ale i špecifikovaný a preukázaný tak, aby bolo možné označený nedostatok, práve keď ide o negatívny záver služobného hodnotenia len na základe jedného nedostatku medzi ostatnými pozitívne hodnotenými, nepochybne a bezpečne vyhodnotiť, pričom určujúcim v predmetnej veci bol len jeden nedostatok žalobcu (vo funkcii riaditeľa OR PZ v Bratislave III) keď nedokázal efektívne a účinne plniť úlohy na úseku objasnenosti trestnej činnosti v hodnotenom období, konkrétne za roky 2013 až 2015 (hodnotené bolo obdobie 2011 až 2015), ktoré patria medzi najdôležitejšie kritériá pri posudzovaní činnosti okresného riaditeľstva. Pri tomto účele a zmysle služobného hodnotenia považoval správny súd za náležitý záver žalovaného, ktorým konštatoval, že žalobca je spôsobilý vykonávať inú, menej zodpovednú funkciu.

4. K námietkam žalobcu čo do postupu žalovaného (a správneho orgánu prvého stupňa) pri spracovávaní služobného hodnotenia, ktoré správny súd v celom rozsahu vyhodnotil ako nedôvodné, odkázal na obranu žalovaného (viď. konštatáciu v bodoch 20 - 26 napadnutého rozsudku), s ktorou sa v celom rozsahu stotožnil a okrajovo k jednotlivým námietkam, konkrétne, že: (1/) v priebehu spracovania návrhu služobného hodnotenia bolo žalobcovi riaditeľom Krajského riaditeľstva policajného zboru (ďalej len „KR PZ“) odopreté právo podľa § 28 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., uviedol, že návrh služobného hodnotenia bol spracovaný v dobe od 10. marca 2016 do jeho schválenia t. j. do 17. marca 2016, v rámci ktorej bol žalobca oboznámený s jeho obsahom 10. marca 2016 a 14. marca 2016 podal námietky ku ktorým nadriadený vypracoval stanovisko, ktoré s námietkami predložil nadriadenému (§ 28 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.), pričom o nahliadnutie do spisu žalobca požiadal až listom doručeným 17. marca 2016, a teda v čase, kedy návrh služobného hodnotenia bol schválený; (2/) riaditeľ KR PZ bol voči žalobcovi predpojatý, uviedol, že predpojatosť nemá oporu v zákone č. 73/1998 Z. z., ktorý v § 28 nepochybne ukladá, že služobné hodnotenie vykonáva bezprostredne nadriadený, ktorý musí policajta osobne poznať z jeho činnosti aspoň šesť mesiacov, iba ak bezprostredne nadriadený nepozná policajta z jeho činnosti aspoň šesť mesiacov, spracuje návrh služobného hodnotenia komisia zriadená nadriadeným, ktorý policajta ustanovuje do funkcie; (3/) návrh služobného hodnotenia nebol vopred prerokovaný s príslušným odborovým orgánom, resp. žiadosť o prerokovanie návrhu služobného

hodnotenia bol zaslaný v rozpore s § 225 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. nepríslušnému odborovému orgánu, uviedol, že s touto námietkou sa žalovaný podrobne vysporiadal v svojom rozhodnutí, pričom v konečnom dôsledku ak by sa aj odborový orgán k návrhu služobného hodnotenia nevyjadril, s poukazom na § 225 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., by táto skutočnosť nemala vplyv na správnosť postupu správneho orgánu, ktorý návrh služobného hodnotenia odborovému orgánu predložil, keď vyjadrenie odborového orgánu nie je pre schválenie návrhu služobného hodnotenia záväzná; (4/) so stanoviskom žalovaného k námietkam mal byť žalobca oboznámený pred schválením služobného hodnotenia, uviedol, že táto námietka nemá oporu v zákone č. 73/1998 Z. z., nakoľko § 28 ods. 3 veta druhá zákona č. 73/1998 Z. z. jednoznačne upravuje postup namietanej skutkovej situácie, podľa ktorého ak policajt podá k návrhu služobného hodnotenia písomné pripomienky alebo námietky a bezprostredne nadriadený im v plnom rozsahu nevyhoví, predloží ich so svojim stanoviskom a s návrhom služobného hodnotenia nadriadenému; (5/) termín na nahliadnutie do spisu riaditeľ KR PZ určil žalobcovi až 18. marca 2016 o 13.00 hod., tzn. deň po oboznámení so schváleným služobným hodnotením, uviedol, že námietka je irelevantná, nakoľko žalobca s návrhom služobného hodnotenia bol oboznámený a bola mu odovzdaná kópia 10. marca 2016, námietky k návrhu služobného hodnotenia podal 14. marca 2016, služobné hodnotenie bolo schválené a žalobcovi odovzdané 17. marca 2016, žiadosť o nahliadnutie bola podaná 17. marca 2016 a termín na nahliadnutie bol určený na 18. marca 2016, pričom ale zákon žiadne termíny ani postup správneho orgánu v tomto smere neurčuje; (6/) došlo k nesprávnemu používaniu pojmu „plošné odmeňovanie“, keďže zákon takýto termín nepozná, uviedol, že táto námietka rovnako nemá reálny dopad vo veci preskúmania správnosti postupu a rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, napriek tomu bol správny súd názoru, že použitím takéhoto slovného spojenia žalovaný mal len úmysel zvýrazniť priznanie odmeny žalobcovi podľa § 102a ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. v období, keď podľa služobného hodnotenia nebol pozitívne hodnotený; (7/) porovnanie s ostatnými okresmi je neopodstatnené, nakoľko nebol pre OR PZ určený limit vo forme percenta objasnenosti celkovej trestnej činnosti za konkrétne obdobie, uviedol, že je pravdou, že pre OR PZ nebol určený limit pre objasnenosť celkovej trestnej činnosti, avšak pre hodnotenie práce je ukazovateľ porovnania vo vzťahu k ostatným okresom PZ, za istých podmienok vhodným, aj keď nie určujúcim; a (8/) rozhodnutie ministra vnútra o rozklade č. SPOU-PO-324/2015 zo 6. mája 2015 vo veci zníženia osobného príplatku žalobcu trpí vadou nedostatku dôvodov, keď v ňom chýbajú skutkové zistenia, uviedol, že táto námietka nemá relevanciu k schválenému služobnému hodnoteniu v kontexte prospechu pre žalobcu, nakoľko predmetné rozhodnutie je právoplatné, keďže žalobca voči nemu opravný prostriedok nevyužil.

4. Správny súd uzavrel, že celé hodnotiace obdobie rokov 2011 až 2015 vyhodnotil žalovaný korektne a vyvážene, pričom uviedol, že od roku 2013 žalobca nedokáže efektívne a účinne plniť úlohy, ktoré mu z jeho funkcie riaditeľa OR PZ v Bratislave III vyplývajú, keď nedokázal prijať také opatrenia, ktoré by zabezpečili zlepšenie kľúčových ukazovateľov a výsledkov OR PZ napriek tomu, že riaditeľ KR PZ v Bratislave ako priamy nadriadený, žalobcu na nepriaznivé výsledky upozorňoval a ukladal zlepšiť riadiacu činnosť tak, aby OR PZ v Bratislave III nepatrilo medzi najslabšie v rámci celej SR, pričom toto určujúce kritérium pre závery služobného hodnotenia nemohli zvrátiť námietky žalobcu ako, že mu boli v hodnotenom období priznané odmeny, alebo že v rámci svojej kompetencie prijal isté opatrenia. Žalovaný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal všetkými zásadnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré by mohli spochybníť zákonnosť napadnutého služobného hodnotenia a svoje rozhodnutie oprel a podrobne odôvodnil o všetky i súvisiace právne predpisy.

5. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 168 v spojení s § 175 ods. 1 S.s.p. a nepriznal účastníkom právo na ich náhradu, keďže úspešnému žalovanému žiadne dôvodne vynaložené trovy konania nevznikli, ani si žiadne neuplatnil.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd porušil zákon tým, že v predmetnej právnej veci rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby kasačný súd zmenil kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie a zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného.

7. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že nespochybňuje, že služobné hodnotenie policajta ako rozhodnutie má deklaratórny charakter, avšak toto malo za následok jeho odvolanie z funkcie riaditeľa OR PZ Bratislava III a prevedenie na funkciu vyšetrovateľa Policajného zboru na inom policajnom útvere, tzn. bol „degradovaný“ z funkcie riaditeľa na radovú funkciu v polícii. Sťažovateľ ďalej uviedol, že po osobných a pracovných skúsenostiach s hodnotiteľom (cca 20 rokov v rámci služobného pomeru) naďalej zastáva názor, že služobné hodnotenie bolo spracované neobjektívne, tendenčne s cieľom vyslovenia negatívneho záveru z osobných (subjektívnych) pohnútok, popr. revanšu zo strany hodnotiteľa. Sťažovateľ sa stotožnil s názorom správneho súdu, ktorý uvádza, že služobné hodnotenie je rozhodnutie a uviedol, že práve preto ako rozhodnutie podľa zákona č. 73/1998 Z. z. musí spĺňať riadne zákonné náležitosti a má vychádzať z presne a úplne zisteného skutočného stavu veci, čo však žalovaný podľa názoru sťažovateľa v konaní nedodrжал.

8. V pokračovaní kasačnej sťažnosti sťažovateľ zhodne ako v žalobe namietal podkladové materiály, konkrétne (1/) testovaciu prevádzku hodnotenia príslušníkov Policajného zboru za obdobie rokov 2013 - 2015, ku ktorej uviedol, že nebol hodnotený stupňom hodnotenia stupňom „F - neuspokojivo“, teda najhorším hodnotením, navyše, zo strany nadriadeného, t. j. riaditeľa KR PZ, neboli vopred stanovené žiadne merateľné hodnotiace kritériá, išlo o subjektívne hodnotenie, ktoré však bolo v skúšobnej, teda v testovacej prevádzke, a v tom čase nemalo oporu v zákone č. 73/1998 Z. z.; (2/) zápisy z týždenných operatívnych porád v zošite vnútorného odboru KR PZ č. 19/2014 a č. 24/2015, ku ktorým uviedol, že nejde o oficiálny dokument, ktorý by sa po týždennnej operatívnej porade zverejňoval, resp. poznámky z neho prepisovali do zápisu s následnou distribúciou členom porady, ale ide o pracovnú pomôcku vnútorného odboru, pričom zdôraznil, že v dvoch prípadoch (zápisy označené dátumom 28. október 2014 a 26. máj 2015) poznámky z týždennnej operatívnej porady podľa písma evidentne zapísal sám riaditeľ KR PZ, teda spracovateľ a hodnotiteľ služobného hodnotenia v jednej osobe, a hoc sťažovateľ bol účastný niekoľko desiatok týždenných operatívnych porád, ani na jednej zápis z nej nerobil sám riaditeľ KR PZ, ale pracovník z vnútorného odboru. Do administratívneho spisu podľa sťažovateľa hodnotiteľ založil, resp. prefotil, iba poznámky z niektorých operatívnych porád a sťažovateľ predpokladá, že iba tie, kde sa objavilo jeho negatívne hodnotenie, resp. nejaký text k negatívnemu vyjadreniu smerom k sťažovateľovi, a nie všetky poznámky aj z takých týždenných operatívnych porád, kde neodznala kritika, resp. kde bol sťažovateľ hodnotený kladne. Zdôraznil, že všetky úlohy, ktoré vyplynuli z porád, ako i z jeho funkčnej/pracovnej náplne si plnil zodpovedne, riadne a včas, ani v jednom prípade ho nadriadený (riaditeľ KR PZ) za nesplnenie úlohy, resp. porušenie základných povinností policajta alebo základných povinností disciplinárne ani inak neriešil. Sťažovateľ ako riaditeľ OR PZ Bratislava III prijal množstvo vlastných úloh za účelom zlepšenia činnosti okresného riaditeľstva a rovnako aj na zlepšenie bezpečnostnej situácie v okrese Bratislava III, avšak ani žalovaný ako odvolací orgán, a ani správny súd, sa s týmito na posúdenie veci zásadnými skutočnosťami vôbec nevysporiadali, nechali ich bez povšimnutia; (3/) registratúrny záznam č. KRPZ-BA-VO-160-007/2015 z 18. februára 2015 a registratúrny záznam č. ORPZ-BA111-VO-182/2015 z 25. februára 2015, ku ktorým uviedol, že ide o účelovo vytvorenú písomnosť, nakoľko prehľad prijatých personálnych opatrení, nielen vo veci osobného príplatku, si riaditeľ KR PZ mohol priamo zistiť na príslušnom personálnom pracovisku, ktoré v tom čase už nepatrilo do organizačnej štruktúry okresného riaditeľstva. Zdôraznil, že ako nadriadený uplatňoval personálnu pôsobnosť voči svojim podriadeným vždy v súlade so zákonnou úpravou, za dodržania zákonných podmienok a za konkrétne porušenie služobnej disciplíny resp. za kvalitné plnenie služobných úloh, nie na základe vyfabulovanej a nekonkretizovanej nespĺnenej úlohy resp. fiktívneho porušenia služobnej disciplíny.

9. Sťažovateľ súčasne namietal formuláciu nedostatku, ktorá je v ponímaní služobného hodnotenia veľmi všeobecná a nekorešponduje s jeho funkčnou/pracovnou náplňou, t. j. „Popisom služobnej činnosti policajta“, keď formulácia „nedokázal efektívne a účinne plniť úlohy na úseku objasnenosti trestnej činnosti...“ nemá oporu v žiadnom právnom predpise. V Policajnom zbere pri ustanovení do funkcie policajt podpisuje Popis služobnej činnosti, ktorý obsahuje výpočet činností a úloh, za ktoré nesie zodpovednosť, v ktorom však pri riaditeľovi OR PZ o úlohách na úseku objasnenosti trestnej činnosti nie je ani zmienka. Obdobne nie je v internom predpise (Nariadenie MV SR č. 73/2009 o vydaní

vzorového organizačného poriadku okresného riaditeľstva Policajného zboru v znení neskorších predpisov) žiadna úloha „na úseku objasňovania trestnej činnosti“ pre riaditeľa okresného riaditeľstva, a ani pre okresné riaditeľstvo Policajného zboru. Pojem „Objasňovanie trestnej činnosti“ sa používa v súvislosti s evidenčno-štatistickým vykazovaným kriminality a hodnotiteľ nijako nešpecifikuje aké konkrétne úlohy na tomto úseku sťažovateľ neplnil. Rovnako nešpecifikuje, ktoré úlohy na tomto úseku sťažovateľ splnil a ktoré nedokázal plniť efektívne a účinne. Nezaoberal sa analýzou štatistických ukazovateľov, rozborom a skladbou trestnej činnosti napadnutej za hodnotené obdobie na území OR PZ, neriešil ostatné aspekty, ktoré vplývajú na odhaľovanie trestných činov a zisťovania ich páchatel'ov, len stroho uviedol vlastný a ničím nepodložený názor, že opatrenia prijaté opatrenia zo strany hodnoteného - sťažovateľa neboli efektívne a účinné, a to aj napriek tomu, že percentuálny bod objasňovania trestnej činnosti v tomto okrese pod vedením sťažovateľa rok po roku mal preukázateľne stúpajúci trend, čo ignoroval aj správny súd. Hodnotiteľ v služobnom hodnotení, ani odvolací orgán nešpecifikovali, ktoré vlastné prijaté opatrenia sťažovateľ splnil resp. nesplnil, či ich za hodnotené obdobie bolo dostatok a rovnako nemali za potrebu spomenúť kvalitu vykonanú prácu na úseku odhaľovania trestnej činnosti a zisťovania ich páchatel'ov. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v žiadnom plánovacom dokumente Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru alebo Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave neboli ako prioritné v hodnotenom období určené kritéria, resp. ako jediné kritérium objasňovania trestnej činnosti a rovnako nebol určený žiaden štatistický limit vo forme percentuálneho bodu objasňovania trestnej činnosti pre jednotlivé okresné riaditeľstvá. V súvislosti s úlohami na úseku objasňovania trestnej činnosti a štatistických výstupov sa pravidelne vyhodnocovali údaje týkajúce sa rýchlosti, kvality a zákonnosti vyšetrovania (vrátane skráteného vyšetrovania) a nakoľko tieto štatistické výstupy boli pre OR PZ v Bratislave III priaznivé, v služobnom hodnotení sťažovateľa sa neobjavili a neboli hodnotené v oblasti „úloh na úseku objasňovania trestnej činnosti“. Tieto parametre rovnako sledovala príslušná prokuratúra a boli predmetom spoločných súčinnostných porád. Sťažovateľ zdôraznil, že organizačnou zmenou boli v roku 2015 z OR PZ v Bratislave III odčlenené tabuľky 4 vyšetrovateľov, 4 poverených policajtov a 2 operatívnych pracovníkov, teda takých policajtov, ktorí sa podieľali na trestnom konaní a na odhaľovaní kriminality, pričom práve k týmto organizačným zmenám, sťažovateľ zaujal negatívne stanovisko, ktoré sa u riaditeľa KR PZ nestretlo s pochopením aj napriek jeho písomnému zdôvodneniu. Aj napriek týmto nepriaznivým personálnym zmenám však OR PZ v Bratislave III pokračovalo v pozitívnom trende odhaľovania trestných činov a v zisťovaní ich páchatel'ov, keď sa zvyšoval medziročný nárast percentuálneho bodu objasňovania kriminality, teda v ponímaní hodnotiteľa „objasnenosti trestnej činnosti“.

10. V rámci ďalšej námietky sťažovateľ poukázal na to, že za hodnotené negatívne obdobie v rokoch 2013 až 2015 bol viackrát odmenený tým istým nadriadeným - hodnotiteľom, čo však správne orgány oboch stupňov, ako aj správny súd ignorovali a vôbec sa uvedeným nezaoberali, práveže ešte i správny súd uvedené dezinterpretoval tým, že sa stotožnil s vlastným, účelovým výkladom žalovaného k § 102a ods. 1 písm. a) zákona č. 73/ 1993 Z. z. a nerespektoval výslovný zákonom stanovený dôvod na udelenie odmeny.

11. Sťažovateľ poukázal na ustálenú prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej správne orgány aj pri vydávaní služobného hodnotenia sú povinné postupovať podľa XII. časti zákona č. 73/1998 Z. z. upravujúce konanie vo veci služobného pomeru a teda aj v súlade s § 233 ods. 2 tohto zákona a posudzovať dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohradu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech účastníka konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 8Sžo/172/2009 z 1. júla 2010).

12. Sťažovateľ uzavrel, že účelom služobného hodnotenia bolo vytvorenie formálnej podmienky pre vydanie následných rozhodnutí na jeho „odstránenie“ ako nepohodlnej osoby z funkcie riaditeľa OR PZ v Bratislave III. Sťažovateľ riadil činnosť okresného riaditeľstva tak, aby boli predovšetkým plnené zákonné úlohy a dodržané všetky požiadavky vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov pri ochrane spoločnosti a jednotlivcov a nie ciele policajnej štatistiky, ktorá vôbec nevyjadruje objektívny stav, pričom správny súd vôbec nevzal do úvahy, že sťažovateľ všetkými podkladmi jednoznačne predložil súdu celý reťazec dôkazov o tom, že si riadne plnil svoje základné úlohy príslušníka Policajného zboru, aj riaditeľa OR PZ, a že v kolízii medzi želaním nadriadeného mať čo najlepšiu štatistiku

jednoznačne rešpektoval dodržiavanie služobnej prísahy a princíp pravdivého vykazovania údajov trestnej činnosti, najmä na jeho vstupoch. Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal predpojatosť hodnotiteľa, pričom nie je pravdou, že táto nemá oporu v zákone, keď § 2a ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., zakladá povinnosť pri všetkých postupoch výkonu práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru dodržiavať súlad s dobrými mravmi, pričom tento súlad nadriadený sťažovateľa jednoznačne nedodržel, čím sledoval predovšetkým osobný prospech a nie prospech štátnej služby.

13. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že žalovaný v rozpore s dobrými mravmi účelovo obišiel príslušný odborový orgán, ktorý by mohol predložiť stanovisko v jeho prospech podľa § 225 ods. 1, 2 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z., čo jednoznačne dokladuje postup žalovaného ako postup v rozpore s dobrými mravmi, aj s ústavne konformným výkladom zákona, proti účelu kolektívnej zmluvy.

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že s názorom sťažovateľa nestotožňuje a má za to, že sťažovateľ neuvádza žiadne relevantné nové skutočnosti, ktoré by mali byť dôvodom na zmenu napadnutého rozsudku, pričom poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe z 18. októbra 2016. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 16. mája 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

16. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok správneho súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozhodnutí správnych orgánov, ktorými bol na základe služobného hodnotenia hodnotený ako nespôsobilý vykonávať zastávanú funkciu, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu.

17. Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými závermi správneho súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených sťažovateľom a správnymi orgánmi, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

18. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 4Sž/147/2002 z 25. februára 2003) je služobné hodnotenie inštitútom, v rámci ktorého sa posudzuje spôsobilosť príslušníka pre výkon služby. Vychádza z požiadavky, aby funkčné miesta v štátnej službe boli obsadené a úlohy zodpovedajúce určitému funkčnému miestu boli plnené príslušníkmi, ktorí majú na to najlepšie predpoklady. Hodnotenie je zhrnutím sledovaných efektov, ktoré príslušník pri výkone služby v konkrétnom zaradení vykazoval, avšak jeho záver nie je výsledkom mechanického sčítania „plusov a mínusov“, určujúcim môže a musí byť hoci len jeden nedostatok, ak v ňom ide o ukazovateľ, bez ktorého nie je možné predpokladať, že príslušník na žiadúcej úrovni môže vykonávať doterajšiu funkciu, alebo nižšiu, či vyššiu.

19. Reflektujúc sťažnostné body kasačnej sťažnosti, tieto možno zhrnúť do štyroch kategórií, a to: nevyváženosť a účelovosť hodnotenia; hodnotenie neúplných podkladov/nedostatočné zistenie skutkového stavu; neurčito definované zistené nedostatky a procesné pochybenia v rámci procesu vypracovania služobného hodnotenia.

20. Funkcii riaditeľa dominujú riadiace, organizátorské a kontrolné úlohy. Ich zvládnutie závisí predovšetkým od osobnostných dispozícií, ako je tvorivosť, vynachádzavosť, iniciatívnosť, pohotovosť, vytrvalosť, dôslednosť aj schopnosť ako riešiť nastolené problémy a to spôsobmi, pri ktorých si zachová autoritu u podriadených i nadriadených a dosiahne ciele, ktoré aj sám vytyčuje pre seba a

riadený útvar. Hodnotiteľ považoval za rozhodujúce kritérium výsledky objasnenosti trestnej činnosti, kde sťažovateľ (ako stelesnenie a reprezentant OR PZ v Bratislave III) predstavoval dlhodobo najnižšie a nepriaznivé výsledky. Skutočnosť, že OR PZ v Bratislave III dosahovalo dlhodobo najnižšie výsledky na úseku odhaľovania trestných činov a v zisťovaní ich páchatateľov bola opakovane predmetom porád a sťažovateľovi bola známa. V konaní nebolo sporné, že sťažovateľ bol opakovane vyzývaný na zlepšenie výsledkov v tomto smere.

21. Povinnosť predkladať nadriadenému návrhy či opatrenia na zlepšenie situácie na úseku vyšetrovania (odhaľovania trestných činov a zisťovanie ich páchatateľov) vyplýva z popisu služobných činností príslušníka PZ (primerane rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 10Sžk/24/2018 z 28. februára 2019). Rovnako v konaní nebolo sporné, že nedostatky na úseku vyšetrovania boli opakovane konštatované a vyčítané. Je nesporné, že pod vedením sťažovateľa OR PZ v Bratislave III vykazovalo pozitívnu tendenciu v miere odhaľovania trestných činov a zisťovanie ich páchatateľov, avšak tieto výsledky, napriek uvedenému, dlhodobo zaostávali za všetkými OR PZ na území Slovenska. Už samotné, v kontexte s opakovanými signálmi priameho nadriadeného žalobcu o nespokojnosti s jeho riadiacou prácou, o nedostatočnom kreovaní úloh a využívaní jeho kompetencií voči podriadeným, odôvodňujú vyvodenie personálnej zodpovednosti - formou negatívneho služobného hodnotenia, reflektujúc jeden nedostatok - ukazovateľ, bez ktorého nie je možné predpokladať, že príslušník na žiadúcej úrovni môže vykonávať doterajšiu funkciu (primerane rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 4Sž/147/2002 z 25. februára 2003). Hodnotiteľ spracoval služobné hodnotenie korektné, zahrnul doň pozitívne konštatovania (úroveň znalosti právnych predpisov, vystupovanie a pod.), ako aj zohľadnil pozitívnu tendenciu na úseku vyšetrovania, ktoré vyvažujú negatívny záver služobného hodnotenia, avšak v kontexte s dlhodobou nespokojnosťou hodnotiteľa s nedostatočnými výsledkami na úseku vyšetrovania (úroveň odhaľovania trestných činov a zisťovanie ich páchatateľov) neboli spôsobilé negatívny výsledok hodnotenia, o nespôsobilosti sťažovateľa vykonávať zastávanú funkciu, zvrátiť.

22. Rovnako nedôvodne vyhodnotil kasačný súd námietku predpojatosti hodnotiteľa. Okrem toho, že zákon č. 73/1998 Z. z. v ust. § 28 vyslovene predpokladá, že hodnotenie vykonáva bezprostredne nadriadený, ktorý musí hodnoteného osobne poznať, pričom tohto z procesu hodnotenia s výnimkou vyjadrenou v ust. § 28 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. nemožno vylúčiť, zákon č. 73/1998 Z. z. v ust. § 242 ods. 2 upravuje oprávnenie policajta podať odvolanie proti služobnému hodnoteniu. Odvolací správny orgán (vo vzťahu ku ktorému predpojatosť nebola namietaná) sa s napadnutým služobným hodnotením stotožnil, pričom namietanú predpojatosť vyhodnotil ako odvolací dôvod, ktorý však považoval za nedôvodný. Správne teda žalovaný postupoval, ak vyhodnotil, že vo vzťahu k námietke predpojatosti nebolo možné postupovať podľa § 9 a nasl. Správneho poriadku, keď zákon č. 73/1998 Z. z. pôsobnosť všeobecného predpisu o správnom konaní, v tomto konaní, vylučuje (§ 247a).

23. Sťažovateľ namieta podklady, ktoré slúžili ako podklad pre vypracovanie služobného hodnotenia, konkrétne výsledky testovacej prevádzky hodnotenia príslušníkov Policajného zboru za obdobie rokov 2013 - 2015; zápisy z týždenných operatívnych porád v zošite vnútorného odboru KRPZ č 19/2014 a č. 24/2015; a registratúrne záznamy č. KRPZ-BA-VO-160-007/2015 z 18. februára 2015 a č. ORPZ-BA111-VO-182/2015 z 25. februára 2015. Vo všeobecnosti je potrebné uviesť, že všetky vymenované listinné dôkazy majú svoj zákonný podklad, nie sú vytvorené svojvoľne a sú bežnými podkladmi vo veciach služobného hodnotenia. Súčasne tieto podklady nie sú prekvapivé, ani iným spôsobom nezapadajúce do série dôkazov, ktoré boli podkladom služobného hodnotenia. Možno konštatovať, že citované listinné dôkazy dopĺňajú žalovaným prezentovanú reťaz dôkazov, ktorá preukazuje dlhodobú nespokojnosť hodnotiteľa s nedostatočnými výsledkami sťažovateľa. Citované dôkazy sa navzájom dopĺňajú a pomáhajú vytvoriť celkový obraz o osobe a radiacích schopnostiach sťažovateľa.

24. Z výsledkov testovacej prevádzky hodnotenia príslušníkov PZ nariadením ministra vnútra SR č. 118/2013 za obdobie rokov 2013 až 2015 pod č. KRPZ-BA-VO-587-002/2013, č. KRPZ-BA-VO-81-0082/2014, č. KRPZ-BA-VO-424-004/2014, č. KRPZ-BA-VO-118-007/2015, č. KRPZ-BA-VO-159-007/2016 evidentne vyplýva klesajúca tendencia celkovej spokojnosti s výsledkami a radiaciami schopnosťami sťažovateľa, ktoré sú zvýraznené zápsmi týždenných operatívnych porád v zošite

vnútorného odboru KR PZ v Bratislave č. 19/2014 a č. 24/2015 a registratúrными záznamami č. KRPZ-BA-VO-160/2015 z 18. februára 2015 a č. ORPZ-BAIII-VO-182/2015 z 25. februára 2015. Námiety sťažovateľa o účelovosti predmetných listín z pohľadu celkového kontextu týchto dôkazov, ktoré sú dlhodobého a konzistentného charakteru, navyše, ktoré sa obsahovo dopĺňajú, preto neobstoja.

25. Námitku neurčito formulovaného identifikovaného nedostatku v radiaciach schopnostiach sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako účelovú a tendenčnú. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že zo žiadnych predpisov mu ako riaditeľovi nevyplýva povinnosť „efektívne a účinne plniť úlohy na úseku objasnenosti trestnej činnosti“, s takouto námiťou kasačný súd nemohol súhlasiť. Okrem toho, že zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore medzi svoje úlohy vyslovene radí vyšetrovanie a skrátené o trestných činoch (§ 2 ods. 1 písm. d)), je elementárnou požiadavkou spoločnosti, aby policajný zbor, ako najdôležitejší represívny orgán, ktorý zabezpečuje verejný poriadok, si svoje úlohy a funkcie plnil riadne a efektívne. Sťažovateľ sa na tomto záujme priamo podieľal ako riaditeľ OR PZ Bratislava III. Súčasne je nutné skonštatovať, že sťažovateľ si bol obsahu služobným hodnotením vytýkaných nedostatkov plne vedomý, keď všetky námiety (hoc tieto boli vyhodnotené ako nedôvodné) dokázal formulovať presne, k veci a konzistentne, a to či už v rámci konania pred správnyimi orgánmi (námiety a pripomienky k návrhu služobného hodnotenia zo 14. marca 2016, odvolanie voči služobnému hodnoteniu z 31. marca 2016) alebo v rámci správneho súdneho konania (žaloba z 5. septembra 2016, vyjadrenie z 15. novembra 2016).

26. K námiťkam procesného charakteru sťažovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, jedná sa len o zopakovanie žalobných námiťok bez kontextu s napadnutým rozsudkom. Tieto námiety správny súd komplexne vyhodnotil v bodoch 62 a 63 napadnutého rozsudku. Nakoľko sa zo strany sťažovateľa jedná len o ich zopakovanie bez toho, aby uviedol konkrétne dôvody, v čom vidí nesprávnosť právneho posúdenia týchto námiťok správnyim súdom, kasačný súd v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v bodoch 62 a 63 a ďalšie dôvody neuvádza. V tomto kontexte kasačný súd dáva sťažovateľovi do pozornosti ust. § 440 ods. 2 S.s.p., podľa ktorého sa dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

27. Pre úplnosť správny súd dodáva, že žalovaný k námiťke týkajúcej sa príslušnosti odborového orgánu na prerokovanie služobného hodnotenia uviedol, že „...krajské riaditeľstvo si k predmetnej otázke vyžiadalo stanovisko OZP v SR ktorý návrh služobného hodnotenia žalobcu prerokoval. Z písomného stanoviska OZP v SR č. OZ-245/2016 zo dňa 11.10.2016 vyplýva, že „dôvodom pre ktorý návrh žalobcovho hodnotenia neprerokovala Krajská rada odborového zväzu polície v SR Bratislava (ďalej „krajská rada OZP“), ale priamo OZP v SR je ten, že predseda krajskej rady OZP mjr. Mgr. Paška bol od 22.02.2016 na dovolenke a následne bol dočasne práceneschopný a nebolo v tom čase zrejmé, kedy opätovne nastúpi do výkonu služby. Preto bolo analogicky s ustanovením čl. 6 Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov Policajného zboru na rok 2016 („Ak záväzný právny predpis alebo interný predpis vyžaduje prerokovanie alebo súhlas odborového orgánu, plnenie tejto úlohy uplatňuje nadriadený, kde nie je základná organizácia zväzu u príslušnej rady odborového zväzu, alebo predseda odborového zväzu“) spracované stanovisko k návrhu služobného hodnotenia predsedom odborového zväzu, ktorý je najvyšším predstaviteľom OZP v SR. Návrh bol pred jeho spracovaním telefonicky konzultovaný aj s predsedom krajskej rady OZP G.. G. G. D., ktorý nemal žiadne pripomienky.“. Z uvedeného vyplýva zámer, ako aj pohnútko žalovaného, prečo bol oslovený „nepríslušný odborový orgán“. Uvedené je zákonný postup a zároveň je nutné skonštatovať, že sa v žiadnom prípade neprieči účelu ochrany kolektívneho vyjednávania. Je možné skonštatovať, že hodnotiteľ vykonal v uvedenom smere nadprácu, keď napriek tomu, že zo zákonných dôvodov postačovalo vyjadrenie Odborového zväzu polície v SR, návrh služobného hodnotenia bol pred jeho spracovaním telefonicky konzultovaný aj s predsedom krajskej rady Odborového zväzu polície G.. G.. G. D., ktorý navyše k návrhu služobného hodnotenia nemal výhrady.

28. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s opakovanými právnymi námiťkami sťažovateľa („plošné“ odmeňovanie; rozhodnutie o znížení príplatku) sa správny súd v

napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

29. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. a contrario k §§ 167 ods. 1 a 168 S.s.p., tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný a v prípade žalovaného nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v ust. § 168 S.s.p..

30. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.